

[Bernhard Baunsgaard]

ikke uden videre argumentere. Det viser sig, at når man som retsforbundet foreslår, at grundafgifterne skal bruges til nedsættelse af indkomstskatten, så vil vi i en række tilfælde opdage, at det er en fordel for netop lejerne at få højere grundafgifter, fordi deres indkomstskat falder mere, end grundafgifterne forøges. Det kan man jo sige sig selv. Når de kun, f. eks. hvis det er et 6 etages hus, skal betale en sjettedel af grundafgifterne i form af huslejeforøgelse, ja, så kommer vi meget hurtigt til, at for almindelige indkomster vil det være en fordel med grundafgifter. De, der så kommer til at betale dem, er naturligvis dem, der har meget jord i forhold til den enkelte beboelse, og det er som hovedregel landbruget.

Derfor er jeg heller ikke enig i det princip, at man uden videre skal stryge fradragsretten for grundafgifter og for en værdistigningsafgift. Jeg mener, at der er god forstand i at stryge den for parcelhuse og andre, men ikke at stryge den, når det gælder landbrug, hvor den i alleregentligste forstand, ikke mindst efter at vi er kommet ind i EF, er en omkostning, som belaster produktionen.

Ib Christensen (DR):

Når man hørte skatte- og afgiftsministeren, så var det jo ikke forbavsende, at han talte, som han talte, i betragtning af hans partipolitiske tilhørsforhold, men man kunne dog have forventet, at den ansvarlige skatte- og afgiftsminister i en koalitionsregering, hvor også socialdemokratiet, så vidt jeg ved, er repræsenteret, havde udført, skal vi sige en lidt mindre barsk afvisning og ikke en afvisning, som det jo faktisk var, på venstres klassiske præmisser. Det synes jeg nok er værd at notere. Det varslers ilde med hensyn til den værdistigningsafgift, som SV-regeringen havde aftalt skulle komme, men som vi stadig væk ikke har set, og som vi formentlig aldrig får at se. Noget af baggrunden for, at vi fremsætter dette forslag, er at holde liv i sagen og at give regeringen et tilbud om forhandlinger, hvis den virkelig vil gøre noget ved disse værdistigninger på jord, som den i sin tid sagde, da den blev dannet, at der skulle ske noget med.

Når skatte- og afgiftsministeren siger – og det fulgtes jo op af venstres ordfører, naturligvis – om man ikke i stedet for kunne an-

vende kontantvurdering, så vil jeg dertil sige, at det er vi da parate til at forhandle om. Hvis det skulle være et kardinalpunkt, så er vi da parate til at forhandle om det. Men jeg er bange for, at heller ikke denne indrømmelse fra vores side vil føre til, at regeringen vil arbejde seriøst med et forslag som dette.

Så siger skatte- og afgiftsministeren ligesom den radikale ordfører, at der jo ikke er taget højde for grundforbedringer. Men det er der jo faktisk i § 2 i forslaget, hvor vi skriver, at grundlaget for beregningen af jordværdistigningsafgiften er almindelige jordvurderinger foretaget efter de i lov om vurdering af landets faste ejendomme anførte principper. Og hvis man ligefrem gør sig den ulemilighed at blade frem til de specielle bemærkninger til § 2, så vil man kunne se, at der netop dér nævnes problemet om grundforbedringer, som skal fradrages. Der er altså taget højde for det.

Så siger ministeren, at dette vil være en belastning af huslejerne, og at det vil være en belastning for erhvervslivet. Dertil er at sige, at meningen er, at provenuet, vi får ind ved det, skal bruges til lettelse af beskatningen. Det er jo vores hovedformål. Det betyder, at det, man skal betale mere gennem denne jordværdistigningsafgift, det får man lettet den direkte beskatning med. Det har jo en social effekt, som også hr. Bernhard Baunsgaard påpegede, som er særdeles positiv i fordelingspolitisk henseende.

Det er også en meget erhvervsvenlig form for beskatning, fordi det jo betyder, at man ikke som nu stimulerer passiv pengeanbringelse i jord og anden fast ejendom. De ulykker har vi jo fået registreret senest i det økonomiske råds formandskabs vistnok ikke endnu offentliggjorte rapport, hvor man peger på en løbende afgift på fast ejendom som et middel til at lede kapitalen og opsparingen over i produktive, arbejdspladsskabende investeringer i erhvervslivet. Om det så er den økonomiske sagkundskab, er der altså også dér argumenter til fordel for den omlægning af det offentlige indtægter, som der her er tale om, hvortil selvfølgelig kommer, at når køberen skal svare en større årlig ydelse, så kan han ikke betale den højere pris, som sælgeren måske ville forlange under andre forhold. Derfor er der uanset hr. Jeppe Kristensens bemærkninger en sammenhæng mellem disse ting, som alle nationaløkon-